

Частина 1

НАОДИНЦІ

ОСТАННІ СОНЯЧНІ ПРОМІНЧИКИ

Кеті живе сама на острові. Це важко назвати життям. Точніше — це очікування смерті.

Черговий квітневий день, вівторок, який асоціюється з ізоляцією та вистражданим спокоєм. Але насправді це не так.

Маленький кам'яний будиночок Кеті було зведено у сорокових роках ХХ століття. Крім ванни, в обійсті є кухня, спальня, вітальня, зброярня та підвал.

Будинок розташований на пагорбі, із чотирьох боків оточений подвір'ям, а ще лісом, який не прикриває лише переднього фасаду будинку. Ця частина виходить просто на схил берега, вкритого галькою, пристань, будиночок для зберігання човнів та озеро.

Тут дуже тихо. Вона не чула жодного людського голосу, окрім власного, вже кілька місяців, та й сама досить рідко розмовляє вголос.

Жодного телебачення, радіо або інтернету. Єдине, що в неї є, це сім *CD*-програвачів. Щодня вона слухає класичну музику: Моцарта, Бетховена, Брамса, Шопена, Гайдна та Ліста.

Її не цікавить попмузика чи інші американські хіти. Хоч би яким гарним був голос, слова завжди надто гостро нагадують про все, що вона втратила або залишила в минулому.

Віднайшовши спокій у самоті, вона не хоче вдаватися до спогадів.

Схилом до берега ведуть бетонні сходи з пофарбованими поруччями. Коли Кеті спускається, внизу сходів завжди чекає сиза горлиця.

Здається, цей птах завжди знає, коли жінка йтиме до берега або ж просто виходитиме із дому з інших на те причин. Голуб її не боїться, ніколи не тікає від неї, але часом просто виявляє цікавість.

Кеті частенько замислюється: невже запах цивілізації настільки вивітрився з неї, що істоти на острові тепер вважають її однією з них, а не ворогом чи мисливцем.

Незабаром понад тисячу синіх чапель мігруватимуть на інший острів, далеко на північ від оселі Кеті. Щойно вони перестануть розмножуватися, одна з них з'являтиметься на мілководних берегах цього острова, аби прогудуватися, як прекрасний нащадок Юрського періоду.

У доці пришвартований шестиметровий катер зі штурвальною рубкою та вмонтованим потужним двигуном. Кеті користується ним двічі-тричі на місяць, без жодної конкретної мети.

За необхідності, *суто* за необхідності, вона пливе з острова, щоб здійснити техобслуговування човна в най-

ближчій яхтовій пристані. У місті вона не була вже понад п'ять місяців, відтоді як мусила відвідати дантиста.

У місті вона орендує гараж для свого «рендж ровера», а також платить місцевим, аби вони кермували ним, щоб не було проблем із двигуном, коли їй знадобиться машина. У світі майже немає такої причини, яка спонукала б її кудись їхати, але життя навчило бути готовою до всього.

Нині навіть на таких віддалених островах є стільникова мережа. Кеті рідко телефонує комусь, хіба може надіслати повідомлення яхтовій компанії *Hockenberry*.

У них можна придбати продукти, газові балони та інші товари двічі на тиждень. Вони завжди пропонують доставку до дверей, але жінка щоразу відмовляється від цієї послуги, власне, як і сьогодні.

Їй лише тридцять шість, і вона в чудовій фізичній формі. Їй не потрібно ніякої допомоги. Вона залишила представникам *Hockenberry* ключі від будиночка для човнів, щоб вони залишали все там. Їй не дуже хочеться з кимось спілкуватися.

Той будиночок зроблений із такого самого каменю, що і її оселя. Тут є окрема ізольована кімната з пропановими генераторами, які забезпечують будинок електроенергією, та помпою, яка подає воду з криниці.

Каюта катера розташована в носовій частині. Коли човен на воді, вона майже непомітна за м'якими хвилями.

Від причалу до прибудови веде трап (він на тому самому рівні, що й причал). Там також стоїть холодильник, у якому кур'єри залишають продукти, що швидко псуються. Коробки з іншими продуктами ставлять поруч із холодильником.

Коли кур'єри доставляють балони з пропаном, то залишають їх у кімнаті з генератором, де також прилаштовують дванадцятилітрові каністри з пальним для човна.

Тепер Кеті прив'язує коробки до візка з великими коліщатами, щоб легко підійматися сходами й тягти його до будинку. Щоб перевезти все, потрібно спускатися щонайменше двічі.

Після того як вона повертає візок до будиночка та зачиняє двері, вона стоїть на краю причалу, щонайменше пів години, спостерігаючи за останніми сонячними промінчиками того дня.

Небо сповнене блакиті, хоча з'являються філігранні білі хмаринки, ніби мереживна стрічка, що розплутується. Коли сонце спускається трохи нижче, ці клубки хмар наливаються золотою барвою.

Десятки років тому вода була каламутною. Завдяки тригранці річковій, що живиться водоростями, ситуація змінилася. Тепер у кришталево-чистій воді можна побачити скелясте дно та деякі уламки човнів на глибині 25 метрів і більше.

Якщо повернутися на південний захід, можна помітити лише два острови. Колись Кеті придбала цю ділянку завдовжки один кілометр та завширшки майже два, бо це виявилось ідеальною площею як для комфортного життя, так і для її гаманця.

1946 року, коли на острів заселився перший мешканець — ветеран Другої світової, ця земля не мала назви, і він не став її вигадувати. Наступний власник, Таннер Велш — поет і прозаїк, назвав острів Сходами

Якова, натякаючи на пророка зі Старого Завіту, який стверджував, що бачив сходи до Раю.

Коли Кеті заселилася сюди, охоплена почуттями жалю та гніву, вона вважала свою нову оселю островом нижчої ланки. Тоді дістатися до Раю вважалося чимось довгим та недосяжним, а досягти благодаті — взагалі неможливим.

Оук Гевен, найменший серед найближчих островів, розташований за півтора кілометра на схід, ближче, ніж берег материка. Він на третину менший за домівку Кеті, і там височить будинок у стилі кейп-код, із черепичним дахом та чарівною білою терасою.

Вона не знає, хто там живе, але їй це й не цікаво.

Ще один острів розташований за три кілометри на південний схід від оселі Кеті. Цей уже вчетверо довший за її ділянку, та, можливо, вдвічі ширший.

Водні судна та гелікоптери (серед яких траплялися доволі великі двомоторні моделі) курсують між материком та останнім, найбільш ізольованим островом. У певні дні — частіше, ніж в інші. Кам'яний причал довгий і непохитний, із глибоководним портом. Під час прогулянок Кеті, бувало, бачила, як на причалах метушилися робітники, розвантажуючи судна.

Посередині острова видніє якась споруда, але її важко розгледіти через густий сосновий ліс, що оточує будівлю й тримає її якомога далі від сторонніх очей.

Це Рингрок. Острів назвали на честь величезного природного утворення, на якому він розташований. Навіть кур'єри з *Hockenberry* нічого не знають про Рингрок і ніколи там не бувають.